

vreti in se kisati začne; v 2 ali 3 tednih naj sprazne so-dec, naj ga očisti po navadi, in tako bo sedaj vés pripraven za vsako vino.

(Da se škorne ali šolni ne premočijo), se prav lahko naredí, ako se škornice, ko so se dobro osušile pa da niso kakor rog terde, z navadnim sirupom, kateri se v vsaki štacuni za par krajcarjev dobí, prav dobro namažejo in počasi osušiti dajo, potem pa z navadnim mazilom za škorne, pa ne preveč, namažejo. Sirup zadéla vse tiste male luknjice, ki jih ima vsako usnje in skozi ktere se premakajo škornice, usnje pa ostane po njem volno dolgo časa. Ni tedaj treba tega sirupovega mazila pogostoma ponavljati, da se le za to skerbí, da se sicer škorne večkrat s kako mašobo namažejo. Čevljar namaže sicer nove škorne z lojem, ribjo mastjo itd., kar naredí, da jih voda ne premoči, al to ne ostane v usnji za vés čas, ampak gorkota nog in od zunaj stopí sčasoma tisto prvo mazilo, da se potem obuvalo le prerado premoči. Sirup pa, včasih ponavljjan, jih naredí spet nepremočljive.

(Iz česa obstoji tisti korneuburški zdravilni prah, ki se prodaja za zdravo in bolno živino, kateri pa je spoznan za zgolj sleparijo?) Napravljen je iz režene moke, praha encijanovih korenin, Glauberjeve soli, navadnega žvepljenega cveta, solitarja in žganih kostí. Prodaja se veliki zvezek po 48 krajc.; — če si pa gospodar vse te stvari kupi v apoteki, si ga lahko napravi za 16 kr.; če si jih pa kupi v štacuni, za 8 kr. Kolikšen razloček cene! Pa ni čuda, da mož to mešanico tako drago prodaja; kako bi mogel drugač plačati velike tiskarske stroške časnikom, v katerih se priporoča, in kako darovati tiste, ki tega galimatijata hvalisujejo!

Starozgodovinske čertice

O pomenu imena mesta Petovion — Ptuj — Pettau ¹⁾.

Spisal Davorin Terstenjak.

Imenitno slovensko mesto, kateremu Slovenci dnešnji den Ptuj, Nemci pa Pettau pravijo, se nahaja pri starih rimskih in gerških pisateljih pod različnimi oblikami. Tacit ima: „Petovionem“, Ammian: „Petobionem“, v napisih nahajamo DEC. COL. POET. tudi POETOVIONE in PETAVIONE.

Ptolomejevi „codices“ imajo: Παταόνιον, Patavium, Πεταόνιον, Petavium, Ποτόνιον, Potuion, Βαιτοβίον, Baetobium, in Πετρίον, Petovium. Na tabli Pajtin-gerjevi stoji: PETAVIONE ²⁾.

Razlog različne te pisave nam pové učeni Benfey ³⁾ pisavši: „Die Eigennamen bei Bergen, Städten u. s. w. bezeichnen die natürliche Beschaffenheit der Lokalität, und die meisten, insbesondere die geographischen sind ursprünglich topische, dialektische Wort-

¹⁾ Zgodovino tega mesta z vsemi imenitnostmi je že pred več leti popolnoma spisal pokojni, učeni in pobožni Slovenec Šimen Povoden, nekdanji beneficiat pri veliki farni cerkvi pod naslovom: „Historisches Lesebuch der Stadt Pettau“. Ni mi znano, kamo je delo po njegovi smrti prišlo. Zdi se mi pa, da je v graškem Joaneji založeno, in da tam čaka človeka, kateri bi ga uvažavati znal. Spisal je tudi rajni Povoden zgodovino vseh imenitniših cerkev na dolnjem Štírskem; tudi ta rokopis plesnuje v kakošni omari. Povoden je bil tudi v mlajši dobi priden sodelavec slavnoznanega časopisa: „Archiv für österreichische Geschichte“ in si ni samo ko pisatelj, temoč tudi ko priden duhovnik velike zasluge pridobil. Ptujsko mestjanstvo in duhovništvo bi dolg svojega spoštovanja do rajnega naj lepše odrajtalo, ako bi se skerbalo, da Povodenovi spisi pridejo na svetlo. Cele ima lepo „kroniko“ od učenega Orožen-a, Marburg svojo „Geschichte der Stadt Marburg“ od marljivega dr. Puffa, celó za zgodovino Radgone in Lutomera je skrbel učeni Hofrichter; edini Ptuj, slavno mesto že za Rimljana, pa nič ne stori za izdavanje zgodovine svoje?!

²⁾ Glej Wesseling I. A. stran 129. Katančič Commentar. in Plinium stran 54.

³⁾ Benfey v članku: „Vesuv und Aetna. Eine etymolog. naturhist. Bemerkung v „Zeitschrift für die Wissenschaft der Sprache“, herausgegeben von Dr. Albert Hofer II. Band stran 114. Pis.

formen, welche dann, ohne sich den dialektischen oder sprachverwandlichen Lautreflexen zu unterwerfen, in verwandte Sprachen, endlich auch ohne weiteres in unverwandte Sprachen und zwar zunächst gewöhnlich bei den Alten durchweg durch das Vehikel des Gehörs aufgenommen werden. Wir lernen desshalb überaus selten Eigennamen, insbesondere geographische in ihrer ursprünglichen Gestalt kennen; die meisten sind uns durch die dritte, vierte, ja noch entferntere Hände überliefert“.

Sem še spadajo resnične opazke ostroumnega Potta ¹⁾: „Man muss bei solchen Wörtern und Namen, welche eine fremde Sprache aufnimmt, oder die in ihr aufbewahrt sind, sowohl darauf Rücksicht nehmen, in wiefern si den ausländischen Klang durch ihr Bezeichnungssystem wiederzugeben vermochten ²⁾, als auch ob sie denselben nach einheimischen Wörtern und Formen umgemodelt habe“.

Kakor se vsak obiskovavec tega slavnega mesta lahko očividno prepriča, je staro mesto večidel tam stalo, kjer sedaj Drava teče; toraj se je raztezovalo tik gornjoptujskega pečevja skoz ves Viče kraj gorice, kateri „Ferbešek“ pravijo, zna biti gori do Orehove vesi.

(Konec sledi.)

Popotni spominki.

Dva dni v Goratanu. (Dalje.)

Zdaj udarijo sovražniki na okope in na zadnjo baterijo; al ker je vhod bil terdno zagrajen in od male posade s topovi in puškami junaško čuvan, niso mogli precej predreti. Nadognjenik Ravh, vidši, kaj se godí in se zgoditi more, spozná, da je brez vunajne pomoči, ktera se je ravno borila na življenje in smert. Poprime toraj v ti zadregi zadnje sredstvo, da bi sovražnika nekoliko časa ustavil, ki je z novimi četami nad zadnjo baterijo hrul. Kakor točo vsiplje kertače na vojsko, z granati pa zapali Naborjet. Svitlo shablja ogenj in v hipu se posveti terg v svitem plamenu. Ravno je bila ura 11 (bila je zadnja ura vitežkega Hencel-a), ko se goreč zvonik s strašnim gromom podrè. Kojniki in topništvo, ki so v Naborjetu stali, so se mogli res nazaj umakniti, tudi nekaj pešcev je ogenj gasit hitelo, kakor je bil Ravh modro prerajtal, pa — tudi zadnja baterija je med tem omagala. Nar hrabrejši njeni branitelj, stotnik Kupka, je bil grozovito razmesarjen. Vlekli so ga na neki vert v Naborjet, kjer je svojo hrabro dušo izdihnil; imel je 30 ran in ni bil nek več človeku podoben. Razun Kupka je padlo pri ti baterii še več častnikov in večina posade; majhna množica jih je v občni gnječi pobegnila, ostali vsi so bili vjeti.

Pa serditost Francozev je tolika bila zavoljo terdovratne brambe, da bi bili vse posekali, ako bi ne bil prišel o pravem času v Naborjet namestni kralj Evgen sam, želječ iz ust ujetnikov natanko zvediti, kako so branili svoje kladare. Nadognjenika Ravha so bili prec pri napadu zajéli in ga posekati hotli, al neki francozki stotnik ga je rešil. Pa, ne čudite se, dragi bravci, tej velikodušnosti; on je storil to le zastran tega, da bi bil Ravh pričal, da ravno ta stotnik je prvi na baterijo prilezel. Ko je bil vjetnik to poterdil, ga odpeljejo, da bi ga ustrelili. „Ta bramba“ — reče francozki general — „je bila brezumna; brez koristi se je prelila krí toliko hrabrih vojakov; edini današnji naskok nas stane 13sto ljudi; njih smert terja maševanje“. Že so bili francozki strelci puške na Ravha namerili, kar priletí adjutant z ukazom, naj se vjetnik pelje pred Evgena. Ko je ta od njega pičlo število posade in braniteljev kladare pozvedil, serdito zavpije: „Kako se je pešica ljudi prederznila ustavljati celi vojski?“ Ravh možko odgovori: „Hraber vojščak ne misli na število sovražnikov, ampak na svojo dolžnost“.

¹⁾ Pott Etymolog. Forschung. I. B. str. XXXIV.

²⁾ Zato smo našli: Adsalluta, Redsomar, Redsatus za: Acaluta, Recomar, Recatus, ker Latinec nima glasnika c. Njegov c pa se pred a glasi kakor k. Pis.

poglavarja za iskreno udeležbo pri današnjem zboru, in zagotovilo ponovil, da kmetijska družba si bo vseskozi marljivo prizadevala delavna biti v prid kmetijstvu svoje domovine.

Zastran terpinčenja žival.

Vredništvo „Novic“ je prejelo brez podpisa sledeče pismo iz Ljubljane 11. dan t. m.: „Kdaj bojo vendar „Novice“, ktere mnogo koristnega in lepega bravcem svojim donašajo, tudi kaj spomnile od grozovitega terpinčenja žival, ktero se tako pogostoma nahaja v naši deželi, in se potegnile zato, da bi to gerdo početje brez milosti se ostro kaznovalo v dnarjih, kateri naj bi se stekali v dnarnico za uboge? Po vsem Nemškem in tudi v več krajih našega cesarstva in blizu nas v Terstu ostro kaznujejo take gerdavše ali v dnarjih ali z zaporom — le pri nas ne!!! Ali morebiti čakate, da bojo časniki dunajski to pred domačimi opomnili? Tudi vožnja z enim vajetom, ali zavolj nečimernosti večkrat tudi brez vajeta in tisti „hot ti-ti-ti“ se vidi in sliši le na Krajskem! in odtod toliko nesreč!“

Na to pismo, kakor je podoba iz dobrega namena pisano, imamo le to omeniti, da morebiti ni časnika, kateri bi bil že toliko pisal in svaril o ti zadevi kakor „Novice“, ktere so celó že dve knjižici v posebni dokladi podale svojim bravcem, katerih eno so spisali visokočastiti tehant Stojan. Kar tedaj podúk opraviti zamore, so storile „Novice“, ktere pa v eno mer ne morejo ponavljati ene reči. Kar pa se tiče res zlo potrebnega kaznovanja takih ljudi, kateri svojo živino terpinčijo, da se Bogu smili, ni menda treba, da bi „Novice“ to kateri gosposki priporočevale, saj vidijo one, kakor Vi in mi, kako se po ulicah in cestah z živino godi. — Ne razumemo dalje, zakaj žugate, da bi se utegnulo to poprej v dunajskih časnikih omeniti! Kaj je „Novicam“ to mar? Pišite kakor in kamor Vam je drago; samo tega, da z enim vajetom in tudi brez vajeta vozijo le po Krajskem, in da le po Krajskem se sliši „hot ti“, nikar ne povejte nikjer, ker tudi drugod je en vajet in pa „hoti“ domá.

Ptuja starica naj bode gospodarjem našim novica!

V prejšnjem stoletju sliši Friderik, kralj pruski, da v njegovem kraljestvu požró vsako leto vrabci mnogo polovnjakov žita, s katerim bi se lahko cele srenje (soseske) preživile; torej ukaže jih poloviti, in vsakteremu, ki prinese vrabčev glavo, obljubi plačilo. Berž je bilo vse na nogah in skoraj vsaki deželan je lovil vrabce. Vrabcev je bilo čedalje manj, in v enem letu je čverčal le malokteri tam pa tam. Deželani se nadjajo sedaj dobre letine in pričakujejo obilo žita; — tudi kralj meni, da je s tem Stvarnika modrosti učil. Pa kaj se zgodi? Gosenci in kobilice, oprostenih svojih sovražnikov, se je tolikanj v deželi zaplodilo, da so polje in senožeti pokončale. — Modri Stvarnik se ne dá od kralja podučiti.

J. O. Lepstanski.

Starozgodovinske čertice

O pomenu imena mesta Petovion — Ptuj — Pettau.

Spisal Davorin Terstenjak.

(Konec.)

Cela lega ptujskega mesta je toraj bila kraj pečovnatega pogorja, in skalnati hrib (zmes druge formacije), na katerem stoji grad „Grajsko“, po nemškem Oberpettau, je utegnil stati v sredi mesta, zakaj ostanki pričujejo, da tudi proti severju se je staro mesto raztegovalo, morebiti do Žabnika, proti iztoku pa do Budina.

Da Drava ni imela ob času Rimljanov tega rečišča, ktero sedaj ima, pričujeta brega njena: prvi kraj Hajdina, drugi pa dobro uro od Ptuja pri vesi Nivarci.

Še iz listin 12. stoletja se vidi, da je pri Hajdinu bil brod, ker se hajdinska cerkev veli „St. Martin am Furth“.

Imenitnih spominkov ¹⁾ tukaj ne morem pretresevati; njih razlaga bode se našla v mojih starinoslovnih bukvah, samo o pomenu imena hočem nekoliko besedice sprožiti.

Mesto je stalo in še stoji dnešnji den kraj skalnatega hriba, in tako je celó naravno dobilo svoje ime Petov.

Korenika slovenskih besed: peča, pečina, peč je ravno tista kakor sanskritske patta, gerške πέτρος, latinske petra. In za to besedo je postavil učeni jezikoslovec Eichhoff: pat, einnehmen, ausstrecken, gerški πεταω, πιτνωω, latinski pateo, slovenski peti, v sestavi razpeti, odpeti itd.

Zapopadki: „napolniti, rasti“ itd. so stvarjali v indo-evropejskih jezikih pomene: „breg, gora, pečina“ na primer: mah, crescere, mahili, uxor, mogila, tumulus, zato ime gore Magovnik na Krajskem; dalje: vrđh, crescere, berdo, brada, Bart, vrh, crescere, verh, Hügel, Gipfel itd.

Rekel sem, da je slovenska beseda peča, pečina, peč, pečera sorodna s sanskritsko patta in gerško-latinsko πέτρος — petra; svoje terdenje pa podpiram s sledečimi dokazi. V rezjansčini še se je ohranila izvorna oblika: peta, pet = peča, peč. V slovenskem še imamo lastne imena: Petovar = Felsenburg. Ta prikazek pričuje, da so stari Slovenci izvorno tudi izgovarjali: pata, peta, ne pa pača, peča, peč, pečina. V tem mnenju me podpira ime gor: Paka pri Vitanih na koroški meji, — dalje ime rečice iz Pake izvirajoče in tudi Paka imenovane. Dalje ime vesi „Pekerje“ na podnožji Pohorja; sem še spada Pekava gori od Gradca: vse ob pečovji ali kraj pečovja. Paka, Peka pa je zamoglo le iz Pata, Peta postati, ker se glasnika t in k izmenujeta, na priliko: tolči in kolči, schlagen, tleti in kteti, glimmen, teden in keden, petlika in peklika, Traubenstengel, brenča in brenka, šartel in šarkel, ertel in erkel, peter (poljski piater) in peker, Unterdachboden, tretji in treki, partelj in parkelj itd. Tako tudi Paka, Pekava, Pekerje iz Pata, Petava, Peterje in še le iz paka, pak, pek po omehčanem glasniku k v č — peč in iz peč druge besede: pečica, pečina, pečovje itd.

Pa zakaj izgovarjajo dnešnji Slovenci Ptuj namesto Petov? Iz tega edinega vzroka, ker slovka ov na koncu se rada obrača v uj, na priliko, lužički holuj za holov, sanskritski hala, plug, dalje cerkveno-slovenski voluj namesto volov. Primeri še nadelovam in nadelujem, latinski avo in slovenski uj. Tako je iz stare oblike Patov, Petov postalo Patuj, Petuj, in po pogoltenem glasniku e Ptuj. Stara oblika je bila Petov (ion je latinizem ali grecizem), ktero še imamo v besedah: žernov, mazgov, celov, kopov, in v imenih: Krakov, Dernov, Har-kov itd. Petov, Petuj, Ptuj toraj pomeni Petropolis ²⁾.

¹⁾ Nar imenitniši je spomenik Kršna — Kersnikov, ktere ga vsi starinoslovci po krivem imajo za Orfeja. Ta spomenik je letos neki velikodušen prijatelj starin (poštni ravnatelj v Gradcu gosp. Scheiger?) obnoviti dal, in pri tej priložnosti se je pokazalo, da do sedaj še nismo imeli zveste posneme. Na oglavju je Perunova glava z lutim pogledom in gosto brado; kraj nje dva leva z odpertima lapama — simbola Radegostova, ktera pod prednjima tacama deržita ovnovi glavi — simbola božanstva ognja, imenovanega Hom, Homan, Hamon.

²⁾ Ne deleč od Ptuja je občina Budina. Ko sem še bil na graškem vseučilišču, sem bral pri nekterem nemškem pesniku srednjega veka (pa ne morem se ravno spomniti: pri katerem, ali je bil Ulrich von Lichtenstein ali pa Wolfram v Eschenbach), da je potoval po dolnjem Štírskem v grad Wurmberg, kjer je lepo Brunhildo „geminnet“, in odondot prišel v Budin. Verstici pesmi pa sem si dobro zapomnil:

„Wo die Grajenn in die Trawe rennet
In die Stadt Budin genennet.“

In zares Grajena pri Budinu teče v Dravo! Mogla je tedaj

Popotni spominki.

Dva dni v Goratanu. (Dalje.)

Konec Lipaljevsi sem zopet Belo prestopil. Mnogi stranski potoki, ki se va-njo izlivajo, jo že tū naredijo precej veliko reko. Pod golim navpik stoječim pečovjem me je peljala zdaj cesta ob desnem obrežji, na levem pa so se mi razprostirale zelene senožeti, po katerih je vse polno kôšcev in grabljic mergolelo. Bilo je že proti poli dnevu in sonce je pripekalo hudo. Ene trenutke še sem se peljal in že sem zagledal cilj in konec svojega potovanja: nemški Pontabel z belim in svitlim, laški Ponteba z začernelim gotiškim zvonikom. Stojita ta dva kraja, ktera le majhen potok mejí, na izhodu treh dolin. Ta, po kateri sem jez prišel, derži od jutra; druga, po kateri priteče ravno imenovani mejni potočič, od severja; tretja, v ktero se tudi Bela razliva, naravnost proti jugu. Proti zapadu se nad Pontebo dviguje visok, s senožeti obraščen hrib. O pregledovanji tega sem dospel prej ko sem mislil v Pontabel — nemški in zadnji farni kraj kerške škofije — in sem berž pri prvih hišah obstal. Gostinčar, prijazen Nemec, mi je med kosilom mnogo pravil o homatijah leta 1848, ko so hotli Talijani tukaj siloma mejo predreti; prebivavci so bili v velikem strahu, ker žugali so Talijani s požarom in morijo. Ko so pa velikonočne dni pripeljali topove iz Celovca in prihiteli vojaki, ki so zastavili griče nad vasjo in jeli Lahe s topovnimi in puškinimi krogli kropiti (tudi našega krajnskega regimenta „Hohenlohne“ 3. batalijon je pomagal tū zopet mir in red ustanoviti), se je rogoviležem kmali kri ohladila.

Ni jih pa tudi menda na celem svetu različniših krajev od Pontabla in Pontebe. Pontabel s svojimi 87 hišami ti kaže v vsem terd nemšk značaj: hiše z visokimi lesénimi strehami, jezik, obleka, običaji, živež, z eno besedo: vse je nemško. Komaj pa prestopiš mali potok, ni drugače, kakor da bi bil v sredi Talijanskega. Zastonj obračaš oko (razun cerkve), da bi kaj zapazil, kar bi te Nemčije opominjalo, — zastonj poprašuješ prebivavce za to in uno po nemški; visoke hiše z nizkimi strehami na korce in vse drugo, kar nam je unkraj razodevalo nemški značaj, nas tukaj v hipu prestavi med terde Talijane.

Ker sem od tega berzega preména že poprej slišal, sem želel kakega človeka vendar poleg sebe imeti, ki bi mi unkraj kaj pokazal, in po sveči sem naletel na mladega gospoda, kterege sem po malih trenutkih svojega nedanjenja sošolca in prijatla, zdaj učitelja tukaj, spoznal. Med veselimi pogovori in pripovedovanjem, kako se je njemu in meni od časa ločitve godilo, sva prestopila potok, ki je nekda ločil Nemčijo od Furlanije, bivšega posestva oglejskih patrijarhov in pozneje benečanske ljudovlade. Stopil sem tū vpervič na talijansko zemljo, in tako so mi bile spolnjene moje že večletne goreče želje. — Ponteba je velik terg, ki šteje okoli 247 hiš, ktere so zlo vse po dvoje, tudi po troje nadstropov visoke. Ker razun ogledovanja nisva nobenega družega opravila v Pontebi imela, greva narpoprej cerkev ogledat. Zidana je v gotiški šegi, je prav velika in tudi kaj lična. Prijatelj moj mi je hvalil tudi izverstne orglje, ktere so po talijanski šegi z zagri-njalom zagernjene in imajo razun navadnih spremenov tudi šumeče trombe itd., kar Lahí kaj radi imajo; gré po ključ, da bi mi kaj zaigral, in kmali prihiteta z njim tukajšni fajmošter in eden kaplanov — obadva prav priljudna gospoda. Prijazno me po furlanski nagovorita, pa žalibog! bil sem ptujec in nem za ta jezik. Kaj je bilo početi, ker moj tovarš tudi ni razumel furlanščine? Čujte, kako smo jo tolkli! Pometel sem urno po glavi vse latinske besede skupaj, ktere so mi še od druge latinske šole v spominu ostale, in začeli

smo jo lomiti po latinski, da je vse prek letelo. Se vé da pogovor je bil v taki zadregi v vsem zlo kratek, vendar za silo smo se še dosti zastopili. Še nikoli mi ni bilo po šolah in prepíchem uku tako žal kakor tisti dan. — Ko iz cerkve stopimo, me povabita gosp. duhovnika tudi v farovž. Lepo poslopje je bilo. Poslovivši se tukaj od nju sva šla s prijatlom Pontebo dalje ogledovat. Vse je osnovano prav po mestnem redu; vsaka ulica ima svoje ime, ki je, se vé da po talijansko zapisano na vogelnih hišah. Tudi sled še marsikake kroglice, ktero so bili naši leta 1848 sem čez potok poslali, sem vidil na nekterih hišah. Druzi posebnost ni bilo zdaj več ogledovati; čas je tudi že pretek, toraj se je bilo treba podati zopet na nemško stran nazaj. Tukaj je bil konjič že pripravljen. Moj prijatelj me je želel spremiti do Lipaljevsi, da bi se po poti še kaj pomenila, in hajd! sva bila na vozu proti Lipaljevsi. Kako hitro ura teče, kadar prijatelj s prijatlom po dolgi ločitvi kramlja, gotovo marsikak bravec vé; toraj se ne bo čudil, ako povém, da veliko prezgodaj sem bil v Lipaljevsi. Od svojega prijatla sem se koj na vozu poslovil, on se je vernil zdaj nazaj, jez pa sem se urno derdral naprej proti Naborjetu. (Dalje sledí.)

Kratkočasno berilo.

Čebela in osa.

Lepo je rastla dušéca cvetlica pod zelenim germičkom in ob solnčni toploti žlahen duh od se dajala. Komaj solnce s svojimi dobrotljivimi žarki zemljo ogreje, že lepa cvetlica razprosti svoje cvetje in prijazno sprejema solnčno toploto. Prijeten duh žlahne cvetlice privabi več živalic, ktere pridejo serkljat iz nje drage sladčice. Naj prvo priletí osa, v sredo cvetja se zložno vsede, in hití poberati sladki med zale cvetliške device, kakor da bi se bala od tovaršice pregnana biti. Kmalí potem priletí pridna čbelica, in se tudi ravno na tisto cvetlico vsede, kamor jo cvetliška dišava vabi. Osa jo gerdo pogleda in ji tako govori: „Le hitro se mi strani poberi, na tej cvetlici nimaš ti nič pravice; kdor pred pride pred melje“. Čbelica odgovori: „Ne umaknem se tebi, veš, le jez imam pravico po vseh cvetlicah medú naberati ne pa ti. Ti le sama sebe paseš, ljudem nobenega prida ne storiš, nobenega dobička ne prineseš, ljudém le škodo delaš, vsak te sovraži, dobro véš. Jez pa medú veliko vkup spravim, ljudém dobre jedila in sladke pijače pripravljam, še marsikterege umnega čbelarja tudi obogatim, zato me v dobri reji imajo, lepo za me skerbijo in še za-me posebne zeliša špogajo, da iz njihovega cvetja medú nabiram, pa me boš ti samopašnica odganjala!“ Osa zareži rekoč: „Precej se mi strani poberi, če nočeš tepena biti; pravica gori pravica doli, jez sem bila pred tukaj ko ti, torej meni gré cvetlica“. Zdaj začnete ena drugo odrivati in se pikati. Ker nobena ni hotla odjenjati, ste se sprijele, in neusmiljeno ena drugo pikate in koljete na smert.

Ravno nad njima je imel velik dolgonožnik, obéh sovražnik, svojo mrežo prepreženo med dvema vejicami germička, ki je nedolžne živalice v njo lovil, in se z njih ker-vijo gostil. Kadar ste bile čbelica in osa v nar hujem boji, se pajk na tanki nitki spustí na cvetlico in zavpije: „Kaj je to? zakaj se tako serdito vojskujete? zadosti je te vojske, jez vaji hočem zmiriti in vajnemu prepíru konec storiti“. Zlo se zdaj obé prestrašite. Sovražna osa potem reče: „Prav je, da si prišel in boš razsodil: ktera izmed naju ima večjo pravico iz te cvetlice med serkati“. „Bom po pravici razsodil in vaji umiril“ — govori zdaj pajk. Veselja se smeja in brusi svoje krempljice, ker dolgo časa že ni nič v svojo mrežo vjel, toraj je že grozno tenak bil. „Govori zdaj, osa, prvič ti: zakaj se vojskujete?“ Osa: „zato ker sem jez pred na cvetlico priletela ko čbela, in me hoče pregnati, mislim, da meni gré pravica“. Pajk pravi: „Čbelica, govori zdaj ti!“ Čbelica: „Jez imam do vseh cvetlic posebno pravico od vikših meni dano, zakaj me ta divjak odganja in mi

Budina posebno mesto biti. Prosim slovenske mladenče, kteri v Gradcu ali v Beču živijo, naj poiščejo, pri katerem nemškem pesniku srednjega veka se te verstici najdejo, in naj nam ga v „Novicah oglašijo. Meni ni mogoče, ker sem oddaljen od knigarnic.